

Římskokatolická farnost v Uničově
vás srdečně zve

na pout'
na Rudu u Rýmařova
v neděli 2. srpna 2009

Program:

v 9.45 h. - odjezd autobusu od Alberta v Uničově
v 11.00 h. - slavnostní poutní mše, kterou bude sloužit
biskup ostravsko-opavské diecéze Mons.
František Václav Lobkowicz, OPraem.
ve 13.00 h. - pobožnost křížové cesty
ve 14.00 h. - odjezd do Uničova

Závazné přihlášky a zálohu 50,- Kč přijímá paní
Ludmila Filipová po mši sv., nebo na ☎ 723740741.

Zveme všechny farníky.

První svaté přijímání

V neděli 7. června 2009 na svátek Nejsvětější Trojice přijalo 9 dětí první svaté přijímání. Do kostela, vyzdobeného břízkami a květinami, přivedl pan děkan 6 děvčátek v dlouhých bílých šatičkách a 3 chlapce ve svátečních oblečcích. Přední lavice se zaplnily rodiči dětí a jejich blízkými příbuznými. Ostatní místa se obsadila věřícími, takže kostel byl plný. Pro děti to byl první den s Pánem Ježíšem v srdíčku a pro nás ostatní, den plný vzpomínek na to naše první svaté přijímání. Pan děkan pěkně přivítal děti i ostatní věřící a své kázání věnoval právě této slavnostní příležitosti. Směřoval jej především do řad malých posluchačů, a proto tentokrát od ambonu zazněla pohádka. Pohádka o dobrotivé služebné, která ve své lásce k druhým byla schopna obětovat i sebe sama pro záchranu životů i duší těch, kteří to potřebují. Prostředkem její oběti byl chléb, ve který se

proměňovala, jenž se stal pokrmem pro všechny hladové v okolí. Měl tu schopnost, že měnil chování a smýšlení všech k dobrému. Posluchači v kostele snadno pochopili podobnost pokrmu s Pánem Ježíšem, který se nám dává jako chléb v podobě hostie. Děti si toto vyprávění vyslechly se zatajeným dechem a nám dospělým se hrnuly slzy do očí. Po obnově křestního slibu a potom po přijetí Těla Páně poděkoval pan děkan rodičům za víru, kterou ve svých dětech pěstují. Děti poté jemu poděkovaly s kytičkou za přípravu ke svatému přijímání a jménem všech rodičů se k jejich díkům připojil i jeden tatínek. Nakonec děti ještě dostaly po růžičce a k tomu radu, aby ji donesly někomu, kdo nemohl být přítomen jejich velkému dni. Odcházení jsme z kostela plni krásných dojmů a vděčnosti.

farnice

Místní organizace KDU-ČSL
a Římskokatolická farnost v Uničově
pořádá tradiční

pout' na sv. Hostýn
v sobotu 11. července 2009

Program:

v 7.00 hod. - odjezd autobusu od Alberta v Uničově
v 7.10 hod. - odjezd autobusu od zastávky v Renotech
v 9.00 a 10.15 hod. - mše sv. na sv. Hostýně
ve 12.00 hod. - společná pobožnost křížové cesty
ve 13.00 hod. - svátostné požehnání v basilice
ve 14.00 hod. - odjezd do Uničova

Závazné přihlášky a zálohu 150,- Kč přijímá paní
Ludmila Filipová po mši sv. nebo na ☎ 723740741.

**Můžete se také přihlásit zápisem do
seznamu vzadu v kostele.**

Prázdninové desatero

I. Rozluč se se svými, ale ne s Bohem!
II. Nezapomeň si vzít do batohu všechny potřebné věci, ale také potřeby pro svou duši!
III. Obuj si takové boty, které vydrží i na cesty do kostela!
IV. Chod' po všech křížovatkách a cestách, ale nezapomeň na cesty Boží!
V. Smetí dávej do odpadkového koše a pod kámen, ale ne do své

duše!
VI. Na cestě neházej kameny, ale úsměvy!
VII. Nasaď si barevné brýle tak, aby ti nezaláněly Boha!
VIII. Nasyť žaludek, ale nenechej hladovou duši!
IX. Řiď se turistickými značkami, ale i Božími příkazy!
X. Vrať se z výletu nejen zdravý, ale i lepší!

Sobota 25. červenec
je adoračním dnem uničovské farnosti. Pro farnost je to svátek, kostel bude otevřen k adoraci vystavené NSO od 9.00 hodin do mše svaté, která začíná v 17.00 hodin. Svátostné požehnání.

MĚSÍČNÍK UNIČOVSKÉ FARNOSTI

Červenec - Srpen 2009

Ročník 5

Číslo 7

Želechovice a odkaz sv. Cyrila a Metoděje

Jako každý rok, i letos slaví obec Želechovice 5. července hody, tedy svátek našich věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje, protože právě jim je tato kaple zasvěcena. Letošní oslava má však svůj zvláštní ráz, protože slavnostní mše sv. bude probíhat už v nově opravené kapli, krásně vymalované, s novou elektroinstalací, s opravenými lavicemi, s nově pokrytou věží a střechou. Želechovičtí mají zase o jeden důvod více, aby mohli být na tuto dominantu své obce právem hrdi.

V obecní kronice se dočteme, že kapli sv. Cyrila a Metoděje začali stavět v roce 1883. Původně na tomto místě stála jen zvonice, která však byla stržena v roce 1882 a místo ní byla postavena nová kaple, která byla vysvěcena v 5. července 1885 olomouckým arcibiskupem Theodorem Khonem.

Proč želechovičtí zasvětili tuto kapli sv. Cyrilu a Metodějovi? Proč např. nenese jméno sv. Floriána, jehož socha byla umístěna na staré želechovické zvonici? Nesmíme přehlédnout, že v roce 1885 se tehdy slavilo 1000 let od smrti sv. Metoděje. Jistě právě toto byl hlavní důvod, proč měla být kaple v Želechovicích zasvěcena právě těmto našim patronům. Nesmíme však také přehlédnout, že v této době hledal náš národ svou identitu – totožnost, a proto se vracel ke svým dávným kořenům, ke své kultuře, ke své víře, která sahala až k našim soluňským bratrům sv. Cyrilu a Metodějovi.

Při oslavě soluňských bratří můžeme i dnes navázat na tento záměr našich předků, a zamyslet se, zda se také my nepotřebujeme vrátit k dávným

kořenům naší civilizace. Vždyť také dnes náš národ hledá. V dnešním morálním balastu a zmatku i naši spoluobčané hledají, jak dál v dnešní krizi,

kteřá není jen hospodářskou či finanční, ale je zvlášť krizí morální. Všichni doufají, že krize brzy pomine, že bude české hospodářství zase prosperovat, že budeme mít jisté zaměstnání, že si udržíme svou životní úroveň. Možná znáte výrok věhlasného zlínského podnikatele Tomáše Bati, který v roce 1932 řekl:

„To, čemu jsme zvykli říkat hospodářská krize, je jiné jméno pro mravní bídu. Mravní bída je příčina, hospodářský úpadek je následek. V naší zemi je

mnoho lidí, kteří se domnívají, že hospodářský úpadek lze sanovat penězi. Hrozím se důsledku tohoto omylu. V postavení, v němž se nacházíme, nepotřebujeme žádných geniálních obrátů a kombinací. Potřebujeme mravní stanoviska k lidem, k práci a veřejnému majetku. Nepodporovat bankrotáře, nedělat dluhy, nevyhazovat hodnoty za nic, nevydírat pracující, dělat to, co nás pozvedlo z poválečné bídy, pracovat a šetřit a učinit práci a šetření výnosnější, žádoucnější a čestnější než lenošení a mrhání. Máte pravdu, je třeba překonat krizi důvěry, technickými zásahy, finančními a úvěrovými ji však překonat nelze, důvěra je věc osobní a důvěru lze obnovit jen mravním hlediskem a osobním příkladem.“

Co tedy asi především potřebujeme v této době krize, je vyšší morálka, potřebujeme lidi, kteří nelžou, nekradou, netunelují, kteří žijí poctivě a zodpovědně pracují. Právě tyto hodnoty a tyto lidi přinášelo kdysi a přináší i dnes právě křesťanství. Připomínka svátku našich věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje není tedy ničím jiným, než pokusem připomenout si kořeny nebo dokonce vrátit se ke kořenům naší mravnosti, kultury a víry. Jen je škoda, že většina obyvatel tohoto státu si to tak málo uvědomuje nebo to ani nechce slyšet. My, křesťané, si toho máme být nejen vědomi, ale máme žít tak příkladně, abychom byli solí země a světlem světa, jak nás k tomu vybízí sám Pán Ježíš. Kéž by svátek našich věrozvěstů byl pro nás novým povzbuzením, abychom svým vzorným křesťanským životem účinně přispěli k překonání současné krize. (jj)

SLOVO ŽIVOTA NA ČERVENEC

„Prodejte svůj majetek a rozdejte na almužnu. Opatřete si měšce, které nezpuchřejí, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere.“ (Lk 12,33)

Jsi mladý a rád bys naplno prožil život zaměřený na radikální uskutečnění nějakého ideálu? Poslechni si Ježíše. Nikdo na světě od tebe nežádá tolik jako on. Máš příležitost dokázat svou víru, svou velkodušnost a své hrdinství.

Jsi ve zralém věku a toužíš po seriózním, nasazeném, ale zajištěném životě? Nebo jsi už pokročilejšího věku a přeješ si prožít svá poslední léta bez sužujících starostí a úplně se spolehnot na toho, kdo tě nezklame? I pro

Jednoměsíčník *POKOJ VÁM!* vydává Římskokatolická farnost v Uničově. Neprodejné! Určeno pro vnitřní potřebu farnosti.

Redakční rada: P. Josef Janek (jj), Jiří Hájek (jihá), Jitka Šenková (jiše), Dagmar Bradáčová (dabr), Jaroslav Kocůrek (jako), Jitka Kocůrková (jiko), František Vomáčka (frvo), František Kovařík (frko), Klárka Hájková (klhá), Soňa Šlosarová (ss). Grafická úprava J. Šumpiková. Tiskne KartoTisk Šumperk, tel.: 737 132 766. E-mail: vomacka.fany@seznam.cz. Příspěvky posílat do 20. dne v měsíci psanou formou, na disketě, elektronickou poštou. Nevyžádané příspěvky se nevracejí. Římskokatolická farnost, Kostelní náměstí 153, 783 91 Uničov, tel: 585 054 500, E-mail: rkfunicov@tiscali.cz

tebe platí tato Ježíšova slova.

Ježíš jimi uzavírá sérii povzbuzení, v nichž tě vyzývá, aby sis - po vzoru nebeských ptáků, kteří nesejí, a polních lilíí, které nepředou - nedělal starosti o to, co budeš jíst a do čeho se budeš oblékat. Musíš tedy ze svého srdce vyhostit veškerou úzkostlivou starost o pozemské věci, protože Otec tě miluje mnohem více než ptáky a květiny a o sobně na tebe pamatuje.

Proto ti říká:

„Prodejte svůj majetek a rozdejte na almužnu. Opatřete si měšce, které nezpuchřejí, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere.“

Evangelium v každém svém slově i jako celek vyžaduje od lidí vše, čím jsou, a vše, co mají.

Před Kristovým příchodem Bůh tolik nežádal. Starý zákon považoval pozemské bohatství za dobro, za Boží požehnání. Požadoval-li, aby se dávala almužna potřebným, bylo to proto, aby dárce získal přízeň Všemohoucího.

Pojem odměny v posmrtném životě zevšeobecněl v židovství až později. Jeden král odpověděl tomu, kdo mu vytýkal, že mrhá svým majetkem: „Moji předkové hromadili poklady pro život zde na zemi, já jsem ale nahromadil poklady pro život v nebi.“ (Ě)

Originalita Ježíšova slova tedy spočí-

vá v tom, že žádá úplný dar, žádá všechno. Chce, abys byl bezstarostným dítětem bez pozemských starostí, dítětem, které se opírá pouze o něho.

On ví, že bohatství je obrovskou překážkou, protože zcela opanuje tvé srdce, zatímco Ježíš je chce mít celé pro sebe.

Proto tedy doporučuje:

„Prodejte svůj majetek a rozdejte na almužnu. Opatřete si měšce, které nezpuchřejí, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere.“

Nemůžeš-li se doslovně zbavit majetku kvůli závazku vůči dalším lidem, nebo proto, že tvé postavení tě zavazuje žít v přiměřeném prostředí, odpovídajícím tvé životní situaci, musíš se ho nepochybně zříci duchovně a být jeho pouhým správcem. Když pak miluješ druhé a s bohatstvím zacházíš tak, že je spravuješ pro ně, hromadiš poklad, který červotoč nezničí a zloděj neodnese. Máš však jistotu, že si potřebuješ všechno nechat? Naslouchej Božímu hlasu ve svém nitru>poraG se s někým, nedovedeš-li se rozhodnout. Uvidíš, kolik najdeš nadbytečných věcí mezi tím, co máš. Neponechávej si je. Dej je tomu, kdo nemá. Uskutečňuj Ježíšova slova: „ProdejĚ a rozdej!“ Takto naplníš měšce, které nezpuchřejí.

Je logické, že žiješ-li ve světě, musíš se zajímat i o peníze a hmotné věci. Dle Bůh chce, aby ses staral, nikoliv aby sis dělal starosti. Starej se o to nejnnutnější, co potřebuješ k tomu, abys mohl žít přiměřeně svému stavu, své životní situaci. O ostatním platí:

„Prodejte svůj majetek a rozdejte na almužnu. Opatřete si měšce, které nezpuchřejí, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere.“

Pavel VI. byl skutečně chudý. Svědčil o tom způsob, kterým si přál být pohřben: ve zcela prosté rakvi, přímo do země. Krátce před smrtí řekl svému bratrovi: „Už delší dobu mám připravená zavazadla na tu náročnou cestu.“

Právě to je třeba dělat – připravovat zavazadla.

V Ježíšově době se jim možná říkalo měšce. Připravuj je den po dni. Naplňuj je ze všech sil vším, čím můžeš posloužit druhým. Skutečně vlastniš jen to, co dáš. Uvědom si, kolik je ve světě hladu, utrpení, potřebĚ

Ukládej do měšců též každý úkon lásky, každý skutek ve prospěch bratří a sester.

Dělej tyto skutky pro Boha. Říkej mu ve svém srdci: pro tebe. D dělej je dobře, dokonale. Jsou určeny pro nebe, zůstanou navěky.

Chiara Lubichová

Tělo a Krev Páně

Svátek Těla a Krve Páně, obecně nazývaný Boží Tělo, je pohyblivý katolický svátek, který se koná vždy ve čtvrtek po slavnosti Nejsvětější Trojice. V některých farnostech se oslava tohoto svátku přesouvá ze čtvrtka na neděli.

Jde o projev barokní zbožnosti, charakteristický průvodem družiček, které hází okvětní lístky růžiček a pivoňek pod nohy knězi, který nese v monstranci Nejsvětější svátost (proměněnou velkou hostii) a tou venku před kostelem žehná městu. Průvod Božího Těla snad vznikl z obyčeje procesí do polí, kdy člověk chtěl zanést do každého koutu světa to, co je pro něho nejsvětější - Tělo Kristovo.

Byl a je také spojován s prosbami za příznivé počasí pro nadcházející léto a také za ochranu před různými živelními katastrofami.

Slavnost Božího Těla je připomínkou ustanovení Svátosti oltářní, která nám zpřítomňuje Kristovo tělo. Výročním dnem ustanovení této svátosti je Jelený čtvrtek, kdy poprvé Kristus proměňuje chléb ve své tělo a víno ve svou krev, ale protože období před Velikonocemi prožíváme spíše rozjímáním nad Jeho utrpením, přesunula se oslava Božího Těla na dobu po Velikonocích. Tato slavnost, která zdůrazňuje reálnou přítomnost Ježíše Krista, je charakteristická pro katolickou církev. Je to příležitost, kdy se otevřeně hlásíme před okolním světem ke Kristu, kdy spolu s Ním vycházíme ven z kostelů. Možná tento projev naší víry zasáhne a vyzve k zamyšlení i některé nevěřící. V našem uničovském kostele Nanebevzetí Panny Marie proběhl svátek Božího Těla v podvečer 11. června 2009 a Vy, milí čtenáři, se můžete z něho ještě zpětně potěšit prostřednictvím fotek, které zachycují děvčátka - družičky, jak radostně a s upřímným srdcem sypou okvětní lístky na cestu našemu Pánu - Ježíši Kristu.

(ss)

TIP NA NEGĚLNÍ V) LET [L. část

Dobrá nálada

Goerá nálada/ Mrtv* mx% a VolyV

Nebojte se, nejde o titulek z bulvárních novin, ale o další výlet.

Bylo období, kdy jsme jezdili na výlety nikoliv do vyhlášených lokalit, známých svými přírodními krásami, ale na místa s nevšedním jménem. Tudiž jsme tehdy asi jako jedni z mála cíleně pokořili kopec zvaný Velká huba u Krasíkova nebo vršek Paprč na Boskovicku. D nebyly to špatné výlety - člověk na nich pokaždé poznal něco zajímavého. Jednou našel kančí kel, přebrodil řeku a sledoval stavbu tunelu, podruhé našel golfový míček, pozoroval zmiji, slepýše

a větrný mlýn anebo ho prostě jen tak hrál pocit „já jsem tam byl“.

Tentokrát jsme tuto tradici obnovili. V blízkém okolí (cca 20 km) jsme našli dva zajímavé názvy a vydali jsme se k nim přes Libinu do Mladějova. Dsi necelé 2 km za Mladějovem, v ostré zatáčce směrem na Nový Malín, jsme zaparkovali na lesní cestě s modrou turistickou značkou, v místě s prvním krásným názvem „Na dobré náladě“. Odtud jsme vystoupali k lesnímu rozcestí s dalším neobyčejným názvem „Mrtvý muž“. Tato etapa je dlouhá 1,5 km, vede po pohodlné cestě a překonáte při ní převýšení z 555 m na 676 m nadmořské výšky, což znamená, že na

každém zdolaném metru jste v průměru o 8 cm výše. D to lze zvládnout i s kočárkem. D co uvidíte cestou? Hezkou nedotčenou přírodu, která teprve čeká na své objevení, otočnou lesní závoru, 3 velké posedy (jeden dokonce s budkou a se sklápěcími lavicemi uvnitř), vzorové mraveniště napravo od cesty, jakoby vystřižené z dětského leporela Cvrček a mravenci, spoustu skal a skalek, nalevo od cesty zarostlý a zapomenutý klenutý most, pod kterým probublává lesní bystřina ukrývající v sobě malé kaskády drobounkých vodopádů, uslyšíte sojku, ochutnáte lesní jahodyĚ a ti pozornější toho asi zažijí ještě daleko více.

Od Mrtvého muže vede modrá značka dále, jenže cesta už začíná být příkřejší, kamenitější a posléze už je skalnatá, což na kočárek určitě není (ten ostatně zůstal schován někde za smrčky). Během tohoto náročnějšího lesního kilometru ubíhajícího podél skal, skalek a někdy i po skalách už musíte překonávat průměrné převýšení 20 cm na každý metr, ale nakonec zdárně dorazíte na skalnatý vrch zvaný Volyň, vysoký 875 m. Podle mapy by zde měl být krásný výhled do okolí. To sice mohla být pravda, jenže těžko říci, před kolika lety - dnes je okolí zarostlé - nicméně i tak je zde krásně.

D cesta po modré vede stále dál a stále výš, kolem Kamenného vrchu (952 m), a pak, když změníte barvu turistické značky na zelenou, třeba až na Skřítek. To necht' ale prozkoumají už zase jiní výletníciĚ

(jihá)

Volyň

SLOVO ŽIVOTA NA SRPEN

„D protože miloval svoje, kteří b] li ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti.“ (Jan 13,1)

Víš, kde je v evangeliu uvedena tato věta? Evangelista Jan ji cituje předtím, než popisuje, jak Ježíš myl nohy svým učedníkům a připravoval se na své utrpení.

V posledních chvílích, které Ježíš prožíval mezi svými, projevil jim nejvyšším a nejvýraznějším způsobem lásku, kterou k nim odjakživa choval.

„D protože miloval svoje, kteří b] li ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti.“

Slova „až do krajnosti“ znamenají: až do konce svého života, až do posledního dechu. Dle je v nich též myšlenka dokonalosti.]namená to též, že je miloval cele, dokonale, s mařimálním nasazením, vrcholně.

Ježíšovi učedníci zůstanou ve světě, zatímco Ježíš bude ve slávě. Budou se cítit opuštění, budou muset překonat mnoho zkoušek. Ježíš si přeje, aby si právě v těchto chvílích byli jisti Jeho láskou.

„D protože miloval svoje, kteří b] li ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti.“

Tušíš v těchto slovech Ježíšův životní styl, jeho způsob lásky? Myje

nohy učedníkům. Jeho láska ho vedla až k této službě, kterou v jeho době konali otroci. Ježíš se připravoval na kalvářskou tragédii, aby dal „svým“ a všem, kromě mimořádných slov a zázkřů, kromě všech skutků i svůj život. Měli toho zapotřebí. Jde o vůbec největší potřebu, kterou má každý člověk, potřebu být vysvobozen z hříchů, to je ze smrti, a moci vejít do nebeského království. Měli dosáhnout pokoje a radosti v životě, který nekončí.

Ježíš se vydal na smrt, křičel v opuštěnosti od Otce. Vydal se až do té míry, že na konci mohl říci: „Dokonáno jest.“

„D protože miloval svoje, kteří b] li ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti.“

Tato slova vyjadřují vytrvalost Boží lásky a procítěnou něhu bratra.

I my křesťané, protože Kristus je v nás, můžeme milovat tímto způsobem.

Nevybízím tě ani tak k tomu, abys napodoboval Ježíše v tom, že zemřel za druhé (když přišla jeho hodina). Dni ti nezbytně nepředkládám za vzory otce Kolbeho, který zemřel místo jiného uvězněného bratra, nebo otce Damiána, který se stal malomocným s malomocnými a zemřel s nimi a pro ně.

Možná, že se po tobě nikdy nebude žádat, abys obětoval svůj život za bratry ve fyzickém slova smyslu. Dle Bůh od tebe zcela jistě žádá, abys je miloval až do krajnosti, až do konce, až do takové míry, abys i ty mohl říci: „Dokonáno jest.“

Takhle to udělala malá jedenáctiletá Lucie z jednoho italského města, když viděla, že její stejně stará přítelkyně a spolužačka Jiřina je velmi smutná. Snažila se ji potěšit, ale nedařilo se jí to. Pokoušela se dozvědět, jakou bolest Jiřina prožívá. Jiřině zemřel tatínek a maminka ji dala k babičce, aby mohla žít s jiným mužem. Lucie vycítila celou tragédii a začala jednat. Dčkoli byla sama ještě malá, požádala Jiřinu, zda by mohla promluvit s její maminkou. Ta ji ale prosila, aby s ní šla napřed k tatínkovu hrobu. Lucie s velikou láskou šla s ní a slyšela, jak Jiřina pláče a prosí tatínka, aby

si pro ni přišel.

Velmi ji to zbolelo. Nedaleko byl malý polo-rozbořený kostel, ve kterém zbyl jen malý svatostánek a kříž. Vešly dovnitř a Lucie řekla: „Podívej, na tomto světě se jednou všechno rozpadne, ale kříž a svatostánek zůstanou!“ Jiřina si utřela slzy a odpověděla: „Máš pravdu!“ Lucie pak vzala Jiřinu jemně za ruku a šla s ní za maminkou.

Mamince pak odhodlaně řekla: „Vím, že se mne to netýká, ale chci vám říci, že jste opustila svou dceru a odepřela jí mateřskou lásku, kterou tolik potřebuje. Nebudete mít klid, dokud si ji nevezmete k sobě a nebudete litovat toho, co jste udělala.“

Příštího dne se Lucie o Jiřinu ve škole láskyplně starala. Toho dne se stalo něco neobvyklého – pro Jiřinu přijela maminka. Od té doby pro ni jezdila každý den, protože Jiřina už žila s maminkou, která rázně přerušila přátelství s oním mužem.

O tomto malém, a přitom tak velkém činu, se dá říci: „Dokonáno jest.“ Lucie vše udělala co nejlépe. Dž do krajnosti. D podařilo se jí to.

] amyslí se nad tím. Kolikrát ses začal o někoho starat, a pak jsi ho opustil, a přitom jsi své svědomí umlčoval tisícerými omluvami? Do kolika věcí jsi se s nadšením pustil, a potom jsi v nich nepokračoval, poněvadž jsi narazil na obtíže, které se ti zdály nad tvé síly?Ž

Ponaučení, které ti dnes Ježíš dává, zní:

„D protože miloval svoje, kteří b] li ve světě, projevil jim lásku až do krajnosti.“

Dělej to také tak.

D kdyby Bůh od tebe jednou doopravdy žádal život, pak nebudeš váhat. Mučedníci šli smrti vstříc se zpěvem na rtech. Odměnou bude vrcholná sláva, protože Ježíš řekl, že nikdo na světě nemá větší lásku než ten, kdo prolíje krev za své přátele.

Chiara Lubichová

Oltář svaté Eareory

Oltář pochází z poloviny osmnáctého století, v devatenáctém století byl výrazně upravován. Před započatím restaauračních prací v dubnu loňského roku byla památka v havarijním stavu. Hrozilo zřícení horního nástavce architektury. =ásti horní římsy a atributy světic se dochovaly jen ve fragmentech. Dvě nejspodnější poškozené sochy světic byly již dříve sneseny a uloženy v depozitáři. Vzlínající vlhkost způsobila degradaci obložení menzy a zcela narušila části oltáře, které tvořily nosné konstrukční prvky celé architektury. Dřevo bylo v těchto částech zcela degradováno dřevomorkou. Napadení červotočem bylo patrné na všech dřevěných prvcích oltáře.]lacené řezby byly olámané, zčernalé, nesly stopy druhotných přetahů bronzem a hliníkem. Plátna obrazů byla zborcená, malba uvolněná, laky ztmavlé. Pomocné rámy prožrané červotočem.

Průzkum prokázal, že se pod stávající polychromií dochovala starší originální barevná vrstva v celkem intaktní podobě. Oltář prošel v minulosti několika opravami a úpravami. Spodní obraz sv. Dloise byl vyměněn za obraz sv. Jana Sarkandra. Dokládá to fotka z archivu NPò, pořízená v roce 1970. Koncem devatenáctého století bylo vyměněno obložení menzy a nejspíš došlo k umístění obrazu sv. Jana Křtitele do nástavce. Obraz byl k tomuto účelu formátově upravován. Jedná se o málo hodnotnou malbu z konce devatenáctého století, která je v současné době velmi poškozena. Spodní dvě sochy neidentifikovaných světic se vymykají rozměrově i stylově celkovému duchu památky.

Práce byly zahájeny v dubnu loňského roku. Oltář byl kompletně rozebrán a jeho části převezeny do restaauračních ateliérů v Litomyšli, Chocni, Plzni a Šternberku. V Němcích u Litomyšle proběhla petrifikace (napuštění dřeva ponorem syntetickou pryskyřicí) všech dílů oltáře. Následoval průzkum barevných vrstev.] architektury byly odstraněny druhotné nátěry, chybějící části byly dořezány, defekty vytmeleny. Retuše byly provedeny akvarelovými barvami.] pěti soch světic byly odebrány vzorky na analýzu polychromie. Výsledky u všech skulptur prokázaly, že byl originál draperií pojednán ve slonové běli se zlacenými lemy, u svaté Kateřiny a Doroty? je použito na roušce stříbro se zelenou lazúrou. Inkarnáty byly polychromované, podstavce zelené. Dtributy se dochovaly u svaté Kateřiny (zlomek kola a meče), u svaté Dpoleny

pokra>ování na str. 7

postříbřené kleště s pozlaceným zubem.] bývající tři svěťice se nepodařilo určit. Předpokládám, že se mohlo jednat ve vrcholu oltáře o svatou Dorotu (královský hermelín, gesto levé ruky naznačuje, že mohla držet košíček).] e všech soch byly mechanicky odstraněny tři vrstvy pozdějších přemaléb. Chybějící části byly dořezány, drobné defekty do-
tmeleny křihokřídovým tmelem. Leštěná běl byla retušována tónovaným bílým polymentem. Pokovené části byly vyretušovány plátkovým zlatem a stříbrem na bolus. Povrch byl přeleštěn achátem. Na inkarnátech došlo k částečným rekonstrukcím akvarelem.] lacené prvky ráků, hlavic, akantů a kartuší byly vyčištěny, odstraněny druhotné vrstvy barev bronzů a zlacení. Dořezané chybějící prvky byly natrenkovány, nakřídovány, vybroušeny, přetřeny bolusem, přeleštěny, nahozeny plátkovým zlatem a přeleštěny achátem.

Obraz svaté Barbory byl z líce zajištěn přelepem. Po sejmutí z pomocného rámu byl nažehlen na nové plátno voskopryskyřičnou směsí.] barevné vrstvy byly odebrány tři vzorky na stratigrafický průzkum. Ten jednoznačně prokázal, že byl obraz v minulosti souvisle přemalován. Přemalby změnily jak původní barevnost, tak kompozici postav andělů, mraků a i věže jako atributu svěťice. Přemalby jsme mechanicky odstranili až na partie šatů a červeného pláště. V těchto místech se originál dochoval pouze ve zlomcích. Byly také vyjmuty staré tmely, které překrývaly originální malbu. Potom byl obraz znovu přežehlen z lícové strany a napnut na nový pomocný rám. Voskopryskyřičné tmely byly dotónovány do bolusové barvy. Do laku byly provedeny olejové retuše.

Obraz svatého Jana Sarkandra byl z rubu prožehlen pryskyřicí, kraje byly

oblepeny pruhy plátna, obraz byl napnut na nový pomocný rám. Laky byly ztenčeny, vytmeleny drobné defekty a byly provedeny retuše. Na závěr byl obraz nalakován. Ozdobný rám byl přizpůsoben barevnosti rámu svaté Barbory. Jeho zlacené vnější a vnitřní lišty byly retušovány plátkovým zlatem. Tento obraz byl umístěn v nástavci oltáře místo poškozeného obrazu svatého Jana Křtitele.

Třetí obraz svatého Dloise byl kompletně zrestaurován včetně bohatě zdobeného zlaceného rámu. Jedná se o temperu na dřevěné desce. Barevná vrstva byla v dobrém stavu, místně byla zvednutá od podkladu, malbu překrýval ztmavlý lak. Uvolněná barevná vrstva byla řetřována želatinovou vodou, laková vrstva ztenčena, defekty vytmeleny a vyretušovány akvarelem.

Obložení menzy bylo rozebráno, napetrifikováno, ozdobné prvky tvarosloví devatenáctého století byly odstraněny. Desky obložení byly truhlářsky vyspraveny novým dřevem a zklíženy. Byly doplněny lišty. Dvě desky obložení kry-

jící zprava a zleva čelní zeG jsou originální, i když poškozené. Dochovaly se na nich pod vrstvou přemalby zbytky původní polychromie. Po osazení obložení zpět na místo, jsme odstranili nátěry z devatenáctého století. Plocha dřeva byla vytmelená. Barevná rekonstrukce navazuje na barokní originál. Dvě původní desky byly vyretušovány. Na vyzděnou menzu byla vyrobena dubová deska, která poskytuje základnu architektury oltáře.

] restaurovaný oltář byl v částech převezen z ateliéru do kostela začátkem května letošního roku. Sesazení proběhlo na místě. Na všechny spoje byly použity původní materiály - dřevěné hřeby, kované hřeby, skoby, teplý křih. Drchitektura oltáře je odsazena přibližně tři centimetry od stěny. Toto opatření by mělo do budoucna zmírnit zavlhčení zrestaurovaného díla.

Na restaurátorských pracích se podíleli retaurátoři: J. Látal - zodpovědný restaurátor, V. Látalová, J. Krotká, R.] ahradníková, L. Tučková, K. Ungr, P. Oliva, studenti – M. Bělohlávková, I. Ehrenbergerová, D. Kubíčková, K. Urbánková, T. Špringerová, T. Nováková, I. Milionová, J. Filipová, O. Fišer.

Sv. Alois z Jonzaj y: Přes odpor svého otce vstoupil ve svých 17 letech (1585) v Římě do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova a po dvou letech složil sliby. Všechno své další úsilí věnoval studiím a péči o těžce nemocné. Během těžké morové epidemie v Římě se Dlois všemožně staral o nemocné, až se nakonec sám nakazil morem. V době jeho nemoci se o něho staral sv. Robert Bellarmin, který později dosvědčil jeho svatost. Dlois zemřel 21. června 1591> bylo mu teprve 23 let.

Jeho ostatky se nacházejí v kostele sv. Ignáce z Loyoly v Římě.

Je patronem mládeže a studentstva. Jeho atributem je lilie, kříž, lebka

pokra>ování na str. 8

a růženec.

Sv. Eareora, v ruce může držet meč, symbolizující její mučednickou smrt stětím nebo také kalich s hostií, dalším atributem panny mučednice je palmový list a kniha.

Její otec byl zapřísáhlým nepřítelem křesťanů. U domu nechal vybudovat luř usně zařízenou věž, do které svou velice krásnou dceru zavřel údajně proto, aby jí uchránil od všech svodů. Jeden ze sloužících sv. Barboru obrátil na křesťanskou víru. Jednoho dne u ní otec našel kříž a poté, co se sv. Barbora přiznala, že je křesťankou, se jí snažil otec ve zlosti zabít. Svaté Barboře se ale podařilo uprchnout k blízké skále, která se rozevřela a poskytla jí ochranu (z tohoto důvodu je sv. Barbora patronkou horníků a ochránkyní věží). Dle skála ji neochránila nadlouho - zradou se Barbora dostala do rukou soudce. Ten ji nechal mučit, aby jí tak donutil zřici se křesťanství. Nakonec ukončil život Barbory sám její otec, který jí setnul mečem hlavu.

Svatá je také uznávána jako patronka dělostřelců.

Sv. Apolonie ~~Apolena~~, mučednice, panna, narozená ve 2. století v Dleřandrii.] názorněována je s kleštěmi a zubem, někdy s dlátem a ohněm. Je patronkou zubních lékařů, pomáhá proti bolestem zubů. Bývá uváděno, že byla dcerou senátora Dleřandrie a že již měla vyšší věk. Žila jako panna zasvěcená Kristu. Dsi roku 249, za císaře Décia, byla s několika jinými věřícími zajata pohany a krutě ztrýzněna. Nutili ji, aby se zřekla Krista a poklonila se božstvům, která patřila ke státnímu náboženství. Domluvu začali formou hrubého násilí - vyrazili jí všechny zuby a rozbili

čelisti. Přivedli ji k hranici ať se rozhodne: BuG pro Krista a shořít v plamenech nebo se postaví proti němu a nechají ji na pokoji. S rozbitými ústy nemohla zřetelněji říci, že se rozhodla pro Krista, než sama si stoupnout na hranici. Její skok do plamenů byl heroickým vyústěním jejích ctností.

Sv. Kateřina Aleřandrijská byla podle legendy křesťanskou mučednicí žijící kolem roku 300 a po staletí patřila mezi nejpobulárnější křesťanské svěťce. Podle křesťanské legendy doložené od 10. století byla Kateřina vzdělanou egyptskou princeznou a stala se křesťankou pod vlivem jistého místního poustevníka. Během pronásledování křesťanů císařem Mařentiem vystoupila na obranu své víry a v disputaci přesvědčila o své pravdě padesát pohan-
ských filozofů. Mařentius fascinovaný její osobností jí nabídl místo po svém boku, ona však odmítla, protože se zasvětila panenství. Proto ji zhrzený vládce nechal umučit. První pokus o popravu však byl neúspěšný: Hořící kolo, na něž měla být vpletena, zasáhl blesk. Proto ji císař nechal uřezat prsy a stít hlavu.] e žil svěťice namísto krve prýštlo mléko a andělé zanesli mrtvé tělo na posvátnou egyptskou horu Sinaj.] de byly ostatky později nalezeny a vystaven dodnes stojící klášter sv. Kateřiny.

Kateřina je patronkou mimo jiné panen, učenců, studentů a učitelů, kolářů a několika dalších řemeslných profesí, námořníků a tiskařů, dále ochraňuje úrodu, pomáhá při migréně a nemocech jazyka a také při hledání utonulých.

Dtributy, s nimiž je zobrazována, jsou kolo, kniha, koruna a palmová rato-
lest.

Sv. Gorota se dle dostupných pramenů narodila někdy v roce 290 v Caesareji na blízkém východě. Byla to krásná žena, která byla neustále ve středu zájmu mužů a především římského majitelé rozsáhlých pozemků. Toho však odmítla a proto byla uvězněná a mučená a nakonec odsouzená k smrti. Jelikož byla křesťankou, cestou ke katovi se modlíla k Ježíši Kristu.] aslechl ji nějaký muž jménem Teofil a zeptal se ji, na jakou cestu se vydává. Ona mu řekla, že jde do nebe, kde bude trhat květiny a ovoce z nebeské zahrady. Teofil se jen usmál a řekl jí, že když mu z nebe pošle květiny a ovoce, i on uvěří v Ježíše Krista. Ihned potom kat popravil Dorotu, ale v tu chvíli se na nebi zjevilo děťátko, které dalo Teofilovi plný košík květin a ovoce. Teofil padl na kolena a stal se z něj křesťan.

sv. Dorota

Sv. Man Sarkander Od roku 1609 byl farářem v Uničově, 1611 farářem v Charvátech, 1612 farářem ve] dounkách, 1615 farářem v Boskovicích. Od roku 1616 byl farářem v Holešově, kde se stal zpovědníkem Ladislava Popela z Lobkovic. Žil na přelomu 16. a 17. Jan Sarkander se narodil v Skočově ve Slezsku, vyrůstal na Moravě, studoval v různých evropských městech a po vysvěcení na kněze působil na Moravě.] a svého života se mu podařilo přivést ke katolické víře množství bezvěrců a tím vzbudil nenávisť protestantských vůdců. Vzhledem k beznadějnosti situace po rebelii protestantských stavů po roce 1618 se rozhodl vykonat pouť k zázračné Matce Boží čenstochovské v Polsku. Po návratu do Holešova se stalo, že k Holešovu táhli polští kozáci, kteří pustošili statky nekatolických pánů. Sv. Jan Sarkander jim vyšel vstříc s Nejsvětější Svátostí (tzn. posvěcená hostie), a tím Holešov zachránil, protože Poláci, katolíci, se poklonili Nejsvětější Svátosti a odjeli. Dle místo vděku povstala proti sv. Janu Sarkanderovi další vlna nenávisť. Sv. Jan Sarkander byl od protestantů brzy poté zatčen a za krutého mučení vyslýchán. Protestanté ho osočovali kvůli věrnosti katolické církvi, obviňovali ho z vlastizrady a chtěli na něm vyzvědět, z čeho se Ladislav z Lobkoz icz u něj zpovídal.

Je patronem: uchování zpovědního tajemství. Dtributy: kniha, kříž, klíče (na znamení uzamčení zpovědního tajemství), nástroje mučení, případně scéna mučení, koule na noze, je zobrazován v klerice s biretem v ruce, někdy má prst u úst.

(jako)